

Sygn. akt

ODPIS

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie II Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Wolski

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2014 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa

Z P

przeciwko

Wspólnocie Mieszkaniowej w W

o uchylenie uchwały

na skutek wniosku pozwanej o uzupełnienie wyroku

postanawia:

przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne, czy:

1. art. 22⁵ ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 637 ze zm.) jest zgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
2. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490) jest zgodne z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej
a ewentualnie – na wypadek stwierdzenia braku formalnych podstaw do udzielenia odpowiedzi na to pytanie zawarte w pkt. 2. postanowienia – czy:
3. § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490) jest zgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
4. § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490) jest zgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
5. § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy

prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490) jest zgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?

Sygn. akt

UZASADNIENIE

I. Sprawa sądowa.

1. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie w wyroku z dnia września 2014 r. oddalił powództwo o uchylenie uchwały wytoczone przez Z P przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej w W W wyroku nie zostało zawarte rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Strona pozwana była reprezentowana w postępowaniu sądowym przez radcę prawnego.

3. Pozwana wystąpiła w piśmie procesowym z września 2014 r. o uzupełnienie wyroku o orzeczenie w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

II. Zagadnienie konstytucyjne.

1. Wystąpienie przez pozwaną o uzupełnienie orzeczenia kończącego postępowania w sprawie o orzeczenia o kosztach zastępstwa procesowego oznacza potrzebę oceny zasadności tego wniosku na gruncie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.), w tym w szczególności art. 108 § 1 k.p.c. i art. 351 k.p.c., a także art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i przywołanych przepisach odrębnych. Przepisy te, to - w odniesieniu do przedmiotowej sprawy – przepisy zawarte w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego

ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490, dalej: rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Oznacza to, iż kontroli konstytucyjnej podlega zarówno wymienione rozporządzenie wykonawcze, jak też przepisy upoważniające w art. 22⁵ ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, stanowiące podstawę normatywną do wydania aktu wykonawczego (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 maja 2002 r., P 1/01).

2. Wymienione przepisy ustawy korporacyjnej i rozporządzenie wydane na ich podstawie są niezgodne z art. 92 ust. 1 Konstytucji.

2.1. Artykuł 92 ust. 1 Konstytucji, stanowi:

Rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu.

2.2. Artykuł 22⁵ ust. 2 i 3 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, określa:

Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Radców Prawnych oraz Naczelnej Rady Adwokackiej, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat za czynności radców prawnych przed organami wymiaru sprawiedliwości, stanowiących podstawę do zasądzenia przez sądy kosztów zastępstwa prawnego, mając na względzie, że ustalenie opłaty wyższej niż stawka minimalna, o której mowa w ust. 3, lecz nieprzekraczającej sześciokrotności tej stawki, może być uzasadnione rodzajem i zawartością sprawy oraz niezbędnym nakładem pracy radcy prawnego.

Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Radców Prawnych oraz Naczelnej Rady Adwokackiej, określi, w drodze rozporządzenia, stawki minimalne za czynności radców prawnych, o których mowa w ust. 1, mając na względzie rodzaj i zawartość sprawy oraz wymagany nakład pracy radcy prawnego.

2.3. Analiza powyższych przepisów upoważniających wskazuje, iż ustawodawca przyjął na wstępie, iż konieczne jest ustalenie w pierwszej kolejności wysokości stawek minimalnych, a więc stawek, które dotyczą treści umów cywilnoprawnych zawieranych przez radcę prawnego z jego klientem, a następnie - w oparciu o te stawki - właściwe miało stać się ustalenie stawek opłat za czynności radcy prawnego w postępowaniu sądowym. Stąd potwierdzenie wadliwości któregośkolwiek z ustanowionych upoważnień, a więc dotyczącego stawki minimalnej wynagrodzenia lub odnoszącego się do opłat za czynności podejmowane przed sądem, prowadzi do niezgodności z art. 92 ust. 1 Konstytucji nie tylko ułomnej delegacji, ale także wydanego na jej podstawie rozporządzenia.

2.4. Odnosząc się bezpośrednio do treści przepisów zawierających oceniane upoważnienia Sąd stwierdza, że wytyczne dotyczące określenia wysokości stawek minimalnych zawarte w obowiązujących przepisach, nie spełniają warunku szczegółowości wymaganego art. 92 ust. 1 Konstytucji. Wytyczne ujęte w art. 22⁵ ust. 3 ustawy o radcach prawnych nakładają obowiązek uwzględnienia rodzaju i zawartości sprawy oraz wymaganego nakładu pracy radcy prawnego. Wymienione pojęcia mają charakter wyjątkowo ogólnikowy, a usunięcie którejkolwiek z wytycznych nie wprowadziłoby w istocie jakiegokolwiek merytorycznej, istotnej zmiany. Można bowiem stwierdzić, iż tak określone wytyczne mogłyby się w istocie sprowadzać do konieczności uwzględnienia rodzaju sprawy, gdyż zawartość

sprawy jest konsekwencją rodzaju sprawy, a od rodzaju sprawy uzależniony jest także wymagany nakład pracy. Można byłoby zamiennie pozostawić wyłącznie potrzebę uwzględnienia zawichości sprawy, gdyż ta niewątpliwie wpływa z rodzaju sprawy i wiąże się z odpowiednim nakładem pracy adwokata (radcy prawnego). W końcu wytyczne mogłyby nakładać obowiązek uwzględnienia wymaganego nakładu pracy pełnomocnika, bo ten niewątpliwie jest konsekwencją rodzaju i zawichości sprawy. Ustawodawca użył zatem kilku pojęć, których zakres i odczytanie nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków, przy czym każda z zamiennych i równoważnych w istocie wytycznych ma wyjątkowo ogólnikowy charakter. Jakakolwiek dowolna zmiana obowiązujących stawek, w tym stawek znajdujących zastosowanie w przedmiotowej sprawie nie doprowadzi do sprzeczności tego rodzaju stawki (normy) z obowiązującymi wytycznymi. Przykładowo zatem zastąpienie kwoty 180 złotych ujętej w 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia w sprawie opłat za radców prawnych kwotą 18 złotych lub 1800 złotych, czy też 18.000 złotych, nie skutkuje sprzecznością którejkolwiek z tych stawek wynagrodzenia z aktualnie obowiązującymi wytycznymi. Jeżeli zatem hipotetyczne 10.000. zwiększenie lub zmniejszenie stawki wynagrodzenia, a więc o 1.000.000%, nie doprowadza do sprzeczności każdej z granicznych (skrajnych) stawek z obowiązującymi wytycznymi, to niewątpliwie taki wynik przeprowadzonego testu potwierdza ogólnikowy charakter wytycznych. Oznacza to, iż Minister Sprawiedliwości nie korzystał przy wydaniu ocenianych rozporządzeń z marginesu swobody legislacyjnej, który powinien towarzyszyć stanowieniu aktów prawa wykonawczego, ale z pełnej dowolności, co nie znajduje oparcia na gruncie obowiązującej Konstytucji.

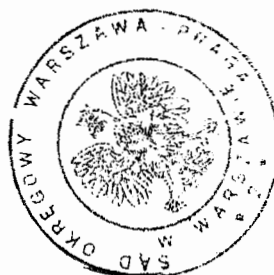
2.5. Potwierdzenie zarzutu dotyczącego niezgodnością z art. 92 ust. 1 Konstytucji przepisów delegacyjnych odnoszących się do stawek minimalnych skutkuje, z uwagi na istniejące powiązanie normatywne, niezgodnością z Konstytucją także przepisów upoważniających dotyczących bezpośrednio kosztów zastępstwa przed organami wymiaru sprawiedliwości, a więc upoważnienia ujętego w art. 22⁵ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Niezależnie od tego dostrzec należy, iż także w tym przepisie powtórzone zostały te same ogólnikowe wytyczne dotyczące stawek minimalnych. Z tych też powodów niezgodność art. 22⁵ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wynika nie tylko z wadliwości upoważnienia zawartego w art. 22⁵ ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, ale także bezpośrednio brzmienia tego upoważnienia.

2.6. Niezgodność z art. 92 ust. 1 Konstytucji przepisów upoważniających prowadzi wprost do sprzeczności ze wskazanym wzorcem konstytucyjnym także rozporządzenia wykonawczego wydanego na ich podstawie, a więc rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

3. Pytania sformułowane w pkt. 3 – 5 postanowienia mają charakter pytań ewentualnych, które staną się aktualne w przypadku odstąpienia przez Trybunał Konstytucyjny od poglądu prawnego wynikającego z przywołanego wyroku z dnia 29 maja 2002 r., (P 1/01), a więc stanowiska co do skuteczności (dopuszczalności) wystąpienia przez Sąd pytający z pytaniem prawnym dotyczącym rozporządzeń wykonawczych, a nie wyłącznie poszczególnych przepisów w nich zawartych.

3.1. Zakładając zatem możliwość odstąpienia przez Trybunał Konstytucyjny od przywołanego poglądu prawnego, Sąd zarzuca nadto, iż § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1, § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych są niezgodne z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, gdyż wydanie tych przepisów nastąpiło w oparciu o blankietowe upoważnienia, co zostało umówione w pkt. 2.4. uzasadnienia. Nadto § 2 ust. 1 i 2 i § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie opłaty za czynności radców prawnych zawierają regulacje wychodzące poza zakres udzielonego upoważnienia, a ich treść mogłaby raczej stanowić element wytycznych zawartych w upoważnieniach ustawowych, a nie fragment rozporządzenia, które powinno dotyczyć wyłącznie opłat właściwych w poszczególnych sprawach.

4. Przepisy rozporządzenia wymienionego w pkt. 2 postanowienia znajdują zastosowanie w przedmiotowej, co czyni dopuszczalnym wystąpienie z pytaniem prawnym dotyczącym zarówno obowiązujących przepisów upoważniających, jak i rozporządzenia wydanego na ich podstawie lub przepisów zawartych w tym rozporządzeniu.

Na oryginale własnoręcznie podpisy
Za zgodność stwierdzam
Protokolant sądowy
Sekretarz sądowy
Justyna Kowalik